

Marieke Boeijen

ZOMBIES UNDERCOVER

ILLUSTRATIES
GEERT GRATAMA

Lannoo

De drie grafkisten stonden op het altaar. Erbovenop lagen bescheiden bloemstukken met een lint eraan met 'Een laatste groet'. Ervoor de schildersezels met de foto's. Een goedlachse vrouw met een kapsel dat als een kerkklok om haar hoofd zat. Een vrouw met een muisjesgezicht en plakhaar. En een guitige man met een volle bos zwarte krullen.

Het zaaltje was gevuld. Op de achterste rijen zaten de kinderen van de klas. Voorin een paar familieleden en de mensen van het huis. Stuk voor stuk op leeftijd, veel van hen nog wel ouder dan de overledenen. Gehuild werd er niet. Ze hadden al zo vaak afscheid genomen en dit keer was niet anders. Het afscheid hoorde erbij, zoals een oude struik soms wordt gerooid omdat het wel mooi geweest is. Al moet worden gezegd: de overledenen hadden zich tot hun laatste adem verzet tegen de dood.

Op ieders schoot lag een boekje van het dunste papier. Er werd een kruis geslagen en een lied gezongen. De priester sprak over de verlossing en het hiernamaals. En toen was het tijd voor de hostie. De oudjes die nog goed ter been waren, schuifelden langs de priester. Praktische schoenen met magere kleuren, zoals cement of vergaan geel, piepten op de marmeren vloer. Daarna volgden het laatste gebed en de begroeting. De oudjes namen hun tasje bij de stevige

handvatten en trokken hun kraag omhoog. Iemand snoot nog even zijn neus, toen iedereen het hoorde, maar niemand wist wat het was. Er werd geklopt.

De eerste klop was zachtjes. Voorzichtig bijna. De tweede niet. En de derde en de vierde zeker niet. Steeds harder werd er geklopt. De oudjes keken naar voren en achteren. Handen gingen onschuldig in de lucht om te zeggen 'ik was het niet'. Weer dat geklop. De priester draaide zich om naar de kisten en liep dichterbij. Klop. Klop. Klop.

Hij vouwde zijn handen en begon te bidden.

EEN PAAR WEKEN EERDER

— I —

Een ongewenste stage

Brynja was de eerste die ik zag. Ze haalde haar stoel van tafel en veegde losjes over de zitting. Haar haar viel tot ver over haar schouders en ze had geen pony meer. De hele zomer had ze bij familie in IJsland doorgebracht en ik had me er van alles bij voorgesteld. Brynja op een klif... op een paard... op een ijsvlakte... Verder had ik genoeg genomen met het zien van haar huis. Ik was er zeker zes keer langsgefietst. Ik ging zitten naast Sahel, die me een balletje toeschoof.

‘Eet!’ fluisterde hij. Zijn glimmende haar rook naar sinaasappel, net als het balletje op mijn tong. Meester Joeri zette zijn tas op het bureau en haalde er een broodtrommel uit. Het was fijn om hem nog een jaartje te hebben, na alles wat we vorig jaar hadden meegemaakt. Toen was er een nieuwe jongen in onze klas gekomen, Midas. Geen gewone jongen, maar een zombie, op zoek naar een nieuw lichaam om in verder te leven. Hij koos het lichaam van mijn beste vriend Jimmy. Vanaf de dag dat

Midas Jimmy's lichaam had afgepakt, veranderde Jimmy's karakter. Weg was mijn zachtaardige, grappige, beste vriend. Het was het einde van onze jarenlange vriendschap.

Ik had Jimmy de hele zomer niet gezien. Volgens mijn moeder was hij een keer aan de deur geweest, maar toen was ik bij Sahel. Het balletje in mijn mond werd kleiner en veranderde van smaak. Hoe dichterbij de kern, hoe sterker het smerige kruidenmengseltje dat vrijkwam. Ik had het al te lang op mijn tong laten liggen en griste het eraf.

'Teuw!'

'Niet te vreten, hè?' grinnikte Sahel. 'Ik heb er nog meer.'

Sahel was nieuw in onze stad. Ik kende hem van het skateplein en was erbij toen hij een flinke schuiver maakte en zijn skateboard in tweeën brak. Samen hadden we een nieuwe uitgezocht en daarna had je ons zowat elke dag in het skatepark kunnen vinden. En als we er niet waren, kampeerden we in een tentje in Sahels tuin of in het Slingerbos. Sahel is gek op kamperen, het liefst op plekken waar het eigenlijk niet mag.

'Ik zie dat jij je buurman al hebt leren kennen, Mick!' zei meester Joeri. 'Sahel is nieuw in onze klas. Net als Finn, want die heeft een klas

overgeslagen. Finn, jij bent een neef van Brynja, toch? Willen jullie jezelf even voorstellen?’

De beide jongens stelden zich kort voor.

‘Oké, klas!’ Meester Joeri klapte in zijn handen. ‘We gaan beginnen aan het leukste schooljaar! Een jaar vol activiteiten. Straks natuurlijk de eindmusical. Maar we starten met een paar weken maatschappelijke stage. Dat doen we elk jaar en het is erg leuk.’ De klas wist ervan en keek ernaar uit. De groep van vorig jaar werkte bij de dierenweide en had met lama’s gewandeld door de stad.

Meester Joeri zwaaide met een envelop. ‘Hierin staat waar jullie stage gaan lopen! Kato, maak jij hem open?’

Juliëtte hield haar handen biddend voor haar mond. ‘Please, please, de dierenambulance of de hondenopvang!’

‘De camping’, riep Sahel.

‘De kartbaan!’ smeekte Finn.

‘Reken daar maar niet op’, lachte meester Joeri. ‘Maar iemand van jullie wint wel een middagje karten binnenkort. Daar kom ik later op terug.’

Kato haalde haar wijsvinger langs de rand van de envelop en trok er een geel kaartje uit.

‘Bejaardenhuis’, las ze hardop en ze draaide het naar de klas.

Vierentwintig paar billen zakten naar het randje van de stoelen. Benen staken futloos onder de tafels uit en armen hingen treurig langs lijven.

‘Het is een mooie plek, zo midden in de polder’, probeerde meester Joeri. ‘Een goede leerplek ook. Er is een biologische groentetuin en ze zuiveren hun eigen water. Ze composteren zelfs hun poep, dacht ik.’ Zijn woorden maakten het alleen maar erger. ‘Luister, ik heb ook nog een verrassing!’ ging hij verder. ‘Voor de bewoners van het bejaardenhuis maken we binnenkort pompoensoep in de klas.’

Daarvoor hebben jullie vorig schooljaar pompoenplantjes gekregen. Ik neem aan dat jullie ze allemaal in de grond hebben gezet? Want degene met de grootste pompoen wint een middagje karten!

‘Ik heb geen pompoen, meester’, zei Sahel. ‘Dus misschien kunnen we het beter omdraaien. We gaan op stage bij de kartbaan. En degene met de grootste pompoen wint een middagje bejaardenhuis.’

Dat vond de meester geen goed idee en dus hield het gemopper de hele ochtend aan, tot zelfs in de

pauze. Ik maakte een draai op mijn skateboard toen Mo me staande hield.

‘Was dat jouw idee of zo? Van dat bejaardenhuis. Jouw moeder werkt daar toch?’

‘Lekker ganzenborden met die oudjes’, grinnikte Jimmy. ‘Echt iets voor hem. Het is daar gewoon kapotsaai. Hij past er precies tussen.’

‘Hij wel!’ zei Finn. ‘Maar ik ga er echt niet heen. Sta je daar straks...’

‘...konten te wassen’, vulde Mo in.

‘Ze kunnen ons niet dwingen, hè’, mompelde Jimmy. ‘Hé, Juliëtte! Kom eens! Kom even! Gaan jij en Brynja straks konten wassen in het bejaardenhuis?’

‘Als jij weer diarree hebt, bedoel je?’ riep ze in het voorbijgaan.

‘Nee, maar effe serieus, Jimmy’, zei Mo. ‘Is dat niet die enge plek langs de Rijn? Waar iemand was overleden op een rare manier?’

‘Het is een bejaardenhuis’, zei Jimmy schouderophalend. ‘Er zal er wel eens eentje doodgaan.’

‘Weet ik wel’, mompelde Mo. ‘Maar deze bleek toch niet dood of zo.’

Een directeur met twee gezichten

‘Een bijzonder goed idee!’ Mijn moeder keek op van haar snoeiwerk en gooide wat rozentakken richting onze kat Siemeltje. ‘Dat je kennismaakt met de andere kant van het leven. En ziet wat de oude dag doet met lichaam en geest. Ai!’

Ze trok een doorn uit haar wijsvinger en likte eraan.

‘Niemand wil’, zei ik.

‘Snap ik wel’, zei ze. ‘Maar het zal echt meevallen. Er werken daar ontzettend leuke mensen. Met het hart op de juiste plaats, zal ik maar zeggen. Zulk werk kun je ook alleen doen als je onbaatzuchtig bent. Hoelang doe ik het nu? Acht jaar? Dat hou je niet vol als je niet boven jezelf kunt uitstijgen. Want ik krijg er niks voor betaald, hè!’

‘Het lijkt mij vooral saai. Wat kunnen we daar nou doen?’

Mijn moeder deed alsof ik grapte en somde op. ‘Koken. Begeleiding van de activiteiten. De mensen hebben verzorging nodig. En het zijn geen kleuters op een stoeltje die niet kunnen wachten tot de dag begint. Het is ook geen hondenkennel, waar je nog eens een oogje kunt dichtknijpen als het niet schoon is. En wat denk je van de tuin? Het is er prachtig, hoor. Nu wel. Toen ik er een jaar of negen geleden begon, was dat wel anders. Mensen vonden het een enge plek zo langs de Nederrijn. Zo’n oud gebouw. Midden in de polder. Met de donkerte van de nacht en de schaduwen van die treurwilgen. Geen plek waar je graag je oude dag beleeft.’

‘Of waar je als kind naartoe wil’, pufte ik.

‘Maar het is nu helemaal anders, dat weet je toch!’

De nieuwe directeur, meneer Van den Hoven... ik mag hem John noemen... heeft het allemaal flink aangepakt. Zo'n man had in de top van het bedrijfsleven kunnen werken. Maar hij koos voor Huize Rijnzicht! Wilde zijn Moeke de oude dag geven die ze verdient. Hij heeft alles opgeknapt.' Ze knipte met haar duim langs haar wijsvinger. 'En alles met eigen geld! Een flinke portemonnee, als je het mij vraagt.'

Ze trok een zakdoek uit haar jaszak en bond hem om haar vinger.

'Is er pas iets raars gebeurd in Huize Rijnzicht?' vroeg ik. 'Iemand die doodging, maar toch niet dood was?'

Mijn moeder trok een moeilijk gezicht. 'Van wie heb je dat gehoord?'

'Van Mo.'

'Ik heb John nog gewaarschuwd', zuchtte mijn moeder. 'Ik zei nog: de mensen praten. Jan met Teun. Piet met Annie. En voor je het weet, heb je de wildste verhalen. Maar goed, ik kan je geruststellen. De beste man leeft gewoon, dus er is helemaal niks aan de hand. En dat is meteen ook alles dat ik erover te zeggen heb. Dat soort verhalen ga ik niet voeden. We mogen blij zijn dat het huis zo in trek is geraakt. Er is zelfs een wachtlijst! Zelf ben ik verzekerd van een plekje, maar verder staat de hele buurt op de

lijst. Je vader. Plankje van hiernaast. Zelfs Greetje.’ Ze sprak de naam van mijn tante Greetje onwennig uit. Als een lege naam, die nog gevuld moet worden met gevoel. De woede van vroeger was weg, maar er was gewoonweg niks voor in de plaats gekomen. Greetje mocht er zijn. Ze mocht worden gegroet. Ik mocht bij haar op bezoek. Ik werd zelfs naar haar gestuurd voor potjes jam. Maar zelf zette mijn moeder geen stap binnen het paarse tuinhok.

Het paarse tuinhok piepte en Siemeltje schoot langs me heen naar Greetjes huis. Ze was er kat aan huis geworden. Geaccepteerd door Greetjes katten, wat ze zeker te danken had aan haar gemoedelijke karakter. Ik klopte op de deur en ging meteen naar binnen. Greetje stond voor de spiegel te draaien en bekeek haar nieuwe bril.

‘Met een goudkringeltje aan de zijkant’, zei ze.

‘Wat vind je ervan?’

‘Te groot.’

‘Te groot, zeg je’, mompelde Greetje. Ik schoof een leeg jampotje op tafel.

‘Mam vraagt of ze dit keer twee potjes jam kan krijgen’, zei ik.

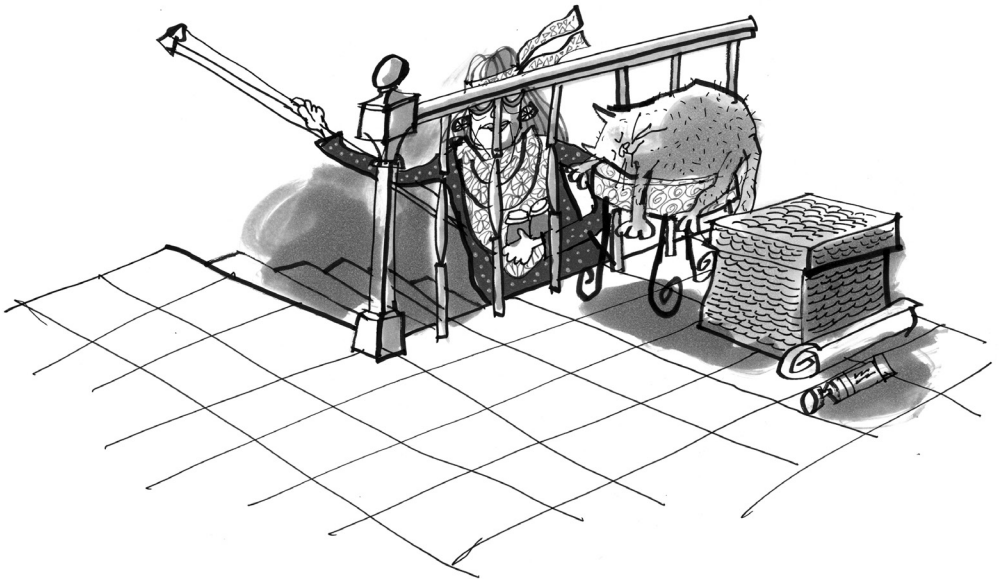
Greetje zette haar oude paarse vlinderbril weer op en liet de nieuwe bril verdwijnen tussen de

tientallen potjes nagellak op tafel. Van een rommeltje in Greetjes huis keek ik niet op. Overal waren hobbyhoekjes. Op de makkelijke stoel lagen schriftjes, een verrekijker en pennen in alle kleuren. Een metertje verder de schildersezels met kwasten in glaasjes water, verfrommelde doeken en tubes verf. Greetjes huis zou nooit opgeruimd zijn, dat wist ik. Haar katten wisten het ook. Te midden van de chaos vonden ze hun eigen plekjes.

‘Zeg tegen je moeder dat ze voortaan zelf moet komen, of ze koopt maar supermarktjam’, riep Greetje vanuit de kelder.

‘Doet ze toch niet’, lachte ik.

Greetje bracht twee potjes vlierbessenjam naar boven en zette ze voor me neer.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2024

TEKST: Marieke Boeijen

ILLUSTRATIES: Geert Gratama

VORMGEVING: Studio Lannoo

ISBN 978 94 014 3862 9 | D/2024/45/335 | NUR 282, 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.